

Nehézségek idején

A vihar lecsendesítésének története sokak fantáziáját megmozgatja. A gyerekek könnyen megjegyzik és ugyanilyen könnyen mondják el a hallottakat. Nagyívű mozdulatokkal utánozzák a tenger háborgását, szinte költői szavakkal magyarázzák, miként hanykolódik a bárka a hatalmas hullámokon, arcukon az egykori apostolok halálfélelme tükröződik, s alig tudják visszafogni magukat, amikor a történet végére Jézus szavának és mozdulatának köszönhetően minden elcsendesedik. A gyerekekhez hasonlóan a művészek is nagy érdeklődést mutatnak a téma iránt, miként erről mozgalmas és rendkívül látványos festmények egész sora tanúskodik.

Máté, Márk és Lukács evangélista egyaránt lejegyzik a tengeri vihar lecsendesítésének eseményét. Mindhárman említést tesznek arról, hogy miközben az apostolok küzdenek az evezéssel és saját félelmeikkel, Jézus alszik. A leírásokban egyetlen apró különbség mutatkozik: csupán Márk említi meg, hogy

Jézus egy párnán (vánkoston) aludt (vö. Mk 4,37). Pontosán ez a jelentéktelen párna jelzi azt, hogy az esemény megtörtént a valóságban. Mert a mondani való megfogalmazására ki lehet találni tengert, bárkát és vihart, de egy párnát nem talál ki senki csupán azért, hogy a leírtak igazságát igazolja. Nem kitalált történetről van tehát szó, amely az evangélisták fejében született meg, hogy ezzel is igazolják Jézus természetfeletti erejét, hanem a valóságban megtörtént esetről, amikor Jézus megmutatja tanít-

ványai előtt, hogy isteni ereje nagyobb az ember életét veszélyeztető erőknél. És itt ne csupán a természet erejére, a rettenetes hullámokat keltő szélre gondoljunk, hanem a gonosz lélek erejére, aki az ember életére tör.

A Bibliában és a későbbi keresztény írásokban ugyanis a pusztító természeti erők a legtöbb esetben a gonoszt helyettesítik. Ebben az értelemben a történet azt tanítja, hogy a mi Urunk képes legyőzni a gonoszt és képes megmenteni az embert.

Forduljunk Jézushoz!

Életünk nehéz helyzeteiben nem vagyunk magunkra hagyva. Nem csak kizárólag a magunk emberi erejére számíthatunk.

Vegyük észre Jézus közelségét! Forduljunk hozzá és bízunk abban, hogy ő képes és akar segíteni rajtunk. Ne engedjük, hogy félelmeink felülkerekedjenek. A félelem a hit és a bizalom hiányát jelzi. Jézus azt kérdezi a bárkában tartózkodó apostoloktól: **„Miért féltetek? Még mindig nincs bennetek hit?”** (Mk 4,40). Nekünk is ugyanezt mondja, ha nincs bennünk bátorság órá bízni életünket. A kísértések és a próbatételek idején különösen is fontos az, hogy tudjuk, kitől várhatunk segítséget küzdelmeinkben. Törékeny és gyenge a hitünk, de Jézus megerősíti azt.

Növeld hitünket!

Urunk, Jézus Krisztus! Amikor apostolaid hozzád fordultak segítségért, te olyan csodát tettél, amire nem számítottak.

Ezzel megmutattad isteni erődöt, bebizonyítottad azt, hogy hatalmad felette áll a gonosz erőknél. Cselekedeteddel megmutattad, hogy törődsz azokkal, akiket szeretsz.

Segíts, hogy mindig, még a legnehezebb élethelyzetekben is észrevegyük jelenlétedet! Isteni erőd és hatalmad megtapasztalása segítsen minket a nehézségek idején és erősítse hitünket! Hisszük, hogy te mindig velünk utazol életünk bárkájában és nem hagysz el bennünket a veszély idején. Urunk, oszlasd el félelmeinket és növeld hitünket! Segíts minket, hogy egymást is erősítsük a hitben!

Évközi 12.
vasárnap

Jób 38,1.8-11
2Kor 5,14-17
Mk 4,35-41

Hétfő

Ter 12,1-9
Mt 7,1-5

Kedd

Ter 13,2.5-18
Mt 7,6.12-14

Keresztelő Szent
János születése

Iz 49,1-6
ApCsel 13,22-26
Lk 1,57-66.80

Csütörtök

Ter 16,1-12.15-16
Mt 7,21-29

Péntek

Ter 17,1.9-10. 15-22
Mt 8,1-4

Szombat, Szent
László király

Bölcs 10,10-14
Mt 22,34-40

Évközi 13.
vasárnap

Bölcs 1,13-15; 2,23-24
2Kor 8,7.9.13-15
Mk 5,21-43